

mentre a la medicina no li sigui possible de guarir tots els mals, o, almenys, de procurar alleujament i esperança. • Semblants temps no han existit mai en la història de la humanitat i per tant sempre veurem, com els malalts inclinen el seu cos destroçat i estemordit vers el miracle. Abans eren els reis i homes sants, els quals se'ls creia d'una força guaridora sobrenatural, o els religiosos els quals tenien el deure d'ajudar al desgraciat; i es feien diferències d'especialitats, ja que en certes malalties orgàniques s'atribuïen molts èxits a certs religiosos. En els nostres temps descreguts, ja que els temples d'Asclepios s'han tornat llocs d'investigacions o mercats, els sacerdots de medicina s'han tornat metges de caixa. Tota vegada que els sants homes i dones han perdut la seva força, no li resta a l'aclaparar i al doblegat per una malaltia cap altre remei que lliurar-se a l'home meravellós. "Curanderos com Ast, Priessnitz, Kneipp, Schrotk, Rasputin, Felke i Zeileis seran sobers quan la medicina aconsegueixi, dintre tots els terrenys, allò que avui pot dintre d'alguns. Jo no tindria cap escrúpol en enviar certs malalts a Zeileis, com inguaribles, després també li trametreria malalts nerviosos amb certes fides espirituals, aquells que requereixen de miracles. Fins avui només ho he fet una vegada amb una senyora amiga que tenia una esclerosi múltiple molt greu, visitada sense èxit pels primers metges. D'altra manera, només aconsello als meus malalts l'hipnotisme en dies que es trobin bé (com bioquímica, Mazdazuanismos, Sepdelonopatia), però, en malalties corrents que vagin a veure el metge apropiat.

Que la ciència mèdica és en altres malalties

molt superior a Zeileis, és natural. Per això, d'entre molts exemples, exposem-ne un:

Fa algunes setmanes va córrer pels nostres periòdics que una jove de 32 anys, de Danzig, visitada per Zeileis, havia mort de repent en el viatge de retorn. A Gallspach vaig enterar-me més detalladament. La senyoreta patia des de feia 15 anys d'atacs d'ofec. Va ésser tractada durant 4 dies per Zeileis de la manera esmentada. Quan tornava en automòbil va tenir un fort atac d'ofec del qual morí. L'autòpsia demostrà un goll retro-esternal, un mal, que es fàcil de reconèixer pel metge i fàcil d'eliminar per una intervenció sense perill.

I, finalment, l'última pregunta: Quin mitjà hi ha per sobrepujar a Zeileis? Tal com ho fan els metges austríacs, això és, per mitjà de prohibicions i atacs en els diaris, com es pot preveure, no serveix de gran cosa; són només que mitjans de propaganda per En Zeileis. Per nosaltres, l'únic mitjà que és infalible consisteix, en què el miracle terapèutic tingui lloc davant la ciència i la seva acció queda instantàniament exhaurida. Això es podria demostrar fàcilment en la història de la medicina. El vell bruixot Zeileis és massa llest per dur a terme aquest suïcidi; serva el seu secret. El vell Zeileis és d'una sola peça. Tot al contrari, el jove Zeileis, el metge aprovat, que quasi es podria dir que per desgràcia seva. Dintre d'ell existeix la divisió del metge d'avui dia que abans assenyala. Ell vol demostrar, científicament, junt amb el professor Wendt, les guaricions del seu pare en el Congrés internacional de Boston. Això ens pot alegrar o ens pot saber greu, però, serà la fi segura del bruixot de Gallspach. Tard o d'hora, el desenllaç és irremeiable.